

INTERJÚ

MAJOR ÉVA

„Mázlista vagyok”

Interjú Medgyes Péterrel

Nagyon örültem, amikor Dróth Júlia, az újdonsült főszerkesztő, nem mellesleg egyetemem csoporttársam, megkért, hogy készítsek interjút Medgyes Péterrel. Péter életem meghatározó egyénisége, először alsó tagozatos, negyedikes koromban találkoztam vele, amikor oroszra tanított, aztán gimnáziumban lett példaképem mint angoltanár, később pedig évtizedeken keresztül dolgoztam az általa vezetett tanszéken, kollégám és barátom lett. Tudtam, hogy vele bármikor jó beszélgetni...

Hogyan telnek a napjaid most, hogy már nincs annyi órád? Milyen tárgyakat tanítasz, miket írsz?

Az egyetemen továbbra is van néhány órám, köztük módszertan, nyelvfejlesztés a tanári mesterszakon, és a múlt félévben vezettem egy PhD-kurzust is. A tanítást tehát nem adtam fel, és amíg nem hülyülök meg teljesen, nem is fogom. Hogy miket írok? Készülvén a 70. születésnapomra, kötetbe gyűjtöttem néhány kedvenc írásomat, összesen 25 cikket, illetve előadást, az egyes fejezetek élén pedig egy-egy velem készült interjú áll. Az antológiának ezt a munkacímet adtam: „Töprengések a nyelvtanításról és megyébről...” Tehát nem csak a nyelvtanításról elmélkedem. A mű szinte nyomdakész állapotban van, hála Holló Dorottya alapos lektori és Dróth Júlia kitűnő szerkesztői munkájának. Terveim szerint a Tinta Könyvkiadónál fog megjelenni.

Egyéb tervek?

Legközelebb az *English as a Lingua Franca*-jelenségről szeretnék előadást tartani, ehhez gyűjtök most anyagot. Szóval kutatgatok is helyel-közzel.

Nagy utazó hírében állsz. Hová utazol legközelebb?

Tavaly is számos helyen megfordultam. Jártam Albániában, Boszniában, Lengyelországban, kétszer Spanyolországban, az új évet pedig Bangladesben köszöntöttem.

Ezek elsősorban angoltanári konferenciák, ha jól tudom.

Szinte kizárólag azok, mert a tanárok körében érzem magam leginkább otthon. Nincs hálásabb közönség az angoltanároknál! Egyébként igazad van: mániákusan utazom, sőt kimutatást vezetek arról, hány országban jártam már.

Mi az eredmény?

Banglades volt a 90. ország. Nagy vágyam, hogy elérjem a 100-at.

De hisz az rengeteg!

Ha valaki azt mondja nekem gyerekkoromban, hogy ekkora világutazó leszek, boldognak nézem az illetőt. Magyarország akkor még zárt ország volt, csak sportolónak, külkereseknek és néhány kiváltságosnak volt útlevele. Én az első kategóriába tartoztam: az ifjúsági vívóválogatott tagjaként 19 éves koromban jártam először külföldön.

Visszakanyarodva a munkádhoz: hány évig is voltál a Modern Nyelvoktatás főszerkesztője?

Három évig. Az alapító Szépe György professzor kért fel, nem venném-e át tőle a feladatot, miután 20 éven át volt a folyóirat főszerkesztője. A megtisztelő megbízatást természetesen örömmel elfogadtam. Élveztem a munkát, amiben nagy segítségemre volt a szerkesztő, Dróth Júlia. Neki adtam át idéntől a stafétabotot – értőbb kezekbe nem is adhattam volna.

Miután átvette a főszerkesztést, miben változott a MoNye tartalma, jellege?

Szépe professzor úrnak múlhatatlan érdemei vannak a folyóirat életre keltésében és működtetésében. A színvonal adva volt, én mégis úgy éreztem, jó lenne közelebb vinni a tanárokhoz, mindenekelőtt a közoktatásban dolgozó kollégákhoz, mert végül is ők alkotják a pedagógusok túlnyomó többségét. Főként őket akartam megszólítani, már csak azért is, mert ez az egyetlen nyelvoktatási folyóirat a piacon. Ezért minden számhoz készítettem egy interjút jeles nyelvtanárokkal, jobbra olyanokkal, akik nem élenjáró iskolákban tanítanak, és mégis eredményesek. Akadtak köztük általános iskolai és középiskolai tanárok, és tudatosan törekedtem a nyelvek közötti egyensúly megteremtésére is.

Nekem is feltűnt, hogy nem az angol vitte a prímet.

Nem bizony! Végtére is a *MoNye* nem csupán az angoltanárok folyóirata, hanem az összes nyelvtanaré. Ugyanakkor be kell vallanom, hogy mind a mai napig szűk az olvasótáborunk – kevéssé sikerült a *MoNye*-t népszerűsíteniük.

Kéne valaki, aki a promócióval foglalkozik.

Így igaz, de még jobb lenne, ha a nyomtatott változattal párhuzamosan a folyóiratot online is el lehetne érni. Hozzáteszem, részben nyitott kapukat döngötünk, mert az egy évvel korábbi számok már most is ingyen hozzáférhetők a Tinta Könyvkiadó honlapján.

Tulajdonképpen miért mondtál le a főszerkesztésről?

Főleg azért, mert a ciklikusság híve vagyok. Új seprőként tele voltam ötletekkel, energiával, lelkesedéssel, de egy idő múlva kezdett rutinná válni a munka. Csináltam három évig – csinálja most valaki más!

Részben ehhez kapcsolódóan: szerinted melyek ma a legfelkapottabb témák az idegennyelv-oktatásban?

Vannak olyanok, amelyek harminc évvel ezelőtt kerültek a köztudatba, de akadnak olyanok is, amelyeket viszonylag újonnan kaptak fel. Ilyen például az imént említett *English as a Lingua Franca*. De bármelyikről legyen is szó, a fő kérdés mindig az, hogy eljut-e a téma a tanárokhoz. Van-e bármiféle hatása az osztálytermi munkára? Ezzel a világgért sem akarom azt sugallni, hogy okvetlenül üdvös lenne, ha lenne hatása. A tanári munka sokkal bonyolultabb, és a tanárok sokkal bölcsőbbek annál, semhogy bármelyik divatos irányzathoz kössék a szekerüket. Tapasztalatom szerint széles szakadék tátong a kutatók elméletei és a gyakorló pedagógusok gyakorlata között – és ez nem feltétlenül baj.

Mondanál egy példát?

Közismerten felkapott téma az információs technológia, ami persze nem is módszer, hanem az egész életünket átfogó, forradalmi változás. Ennek ellenére úgy látom, a tanári munkában nem jelenik meg kellő súllyal. Még azoknál a tanároknál sem, akik otthon állandóan az interneten lógnak szabadidejükben. Ennek nyilván ezer oka van, amelyek közül csak egy a nyelvpedagógiai képzés elégtelen volta.

Egy másik lehet az információs technológia módszertanának kidolgozatlansága.

Ugy van, és akkor a tanárok folytonos időhiányát még nem is említettük. Heti 22 vagy annál is több óras robot mellett hogyan lehetne azt várni tőlük, hogy máról holnapra gyökeresen átalakítsák eszköztárukat, benne a blogolással és ki tudja még milyen, egyébként fantasztikusan érdekes dologgal? A kutatók újabb és újabb eszközökkel állnak elő, miközben a tanárok csak kapkodják a fejüket. Olvastam egy kimutatást, mely szerint az interaktív tábla legfőbb előnyét sok tanár abban látja, hogy nem lesz tőle krétaporos az inge vagy a blúza. Hadd tegyem hozzá ehhez, hogy én magam nem vagyok az informatikában jártas szakember, más generációhoz tartozom, másként forog az agyam.

Azért csak észlelhető valamilyen lassú változás, nem gondolod?

Ami különösen lassúnak hat az informatika pörgéséhez képest. Egyébként ne felejtjük el, hogy a pedagógiai munkát mindig is egyfajta konzervativizmus jellemezte, hiszen az iskola dolga az, hogy közérthető formában közvetítse az évszázadok alatt felgyülemlett hatalmas tudásanyagot.

Még egy pillanatra hadd kanyarodjam vissza az English as a Lingua Franca-mozgalomhoz. Mennyiben kapcsolódik ez az általad kutatott anyanyelvű-nem anyanyelvű tanár kérdésköréhez? Az ELF szerinted megkönnyíti, vagy inkább megnehezíti a nem anyanyelvű tanárok helyzetét?

Az, hogy az angol világnyelvvé vált, vitathatatlan tény. Mint ahogy az is, hogy az angol többé nem az angol anyanyelvű beszélők magántulajdona. Itt lépnek be a képbe az ELF hívei, akik szerint a nem angol anyanyelvűeknek nem a brit vagy az amerikai angolt kellene majmolniuk, hanem valamiféle nemzetközi angol nyelv megtanulására kéne törekedniük. Csakhogy ilyen „nemzetközi angol nyelv” ez idő szerint nem létezik, noha van bizonyos közös többszörös.

Mondj egy példát!

A brit angolban a *két hét* megfelelője a *fortnight*. Igen ám, de az amerikaiak *two weeks*-et mondanak, mint ahogy a többi angol anyanyelvű ország beszélői is. Mármost mit tegyen ilyenkor a tanár? Természetesen a *two weeks*-et tanítsa meg, hiszen ez a legelterjedtebb forma; az ELF is ezt követeli – teljes joggal. Idáig nincs is gond. Hanem amennyiben az *asztal* angol megfelelőjét, a *table*-t kell megtanítanom, valahogy ki kell ejtenem a szót. Taníthatom brit kiejtéssel, amerikaival, esetleg ausztrállal, de valamelyiket mégiscsak majmolnom kell. Ezért gondolom azt, hogy aki az ELF fontosságát sulykolja, délibábot kerget. Egy most készülő előadásomban ezt részletesen kifejtem majd, mert ennél azért bonyolultabb a kérdés.

Ha már itt tartunk, hogyan választasz témát az előadásaidhoz?

Az ember taláломra olvasgatja a szakirodalmat, aminek kapcsán eszébe jut ez meg az. Ha valamelyik téma fölkelte az érdeklődését, célzottabban kezdi bújni a hozzá kapcsolódó szakirodalmat, majd belevág egy kutatásba. Régebben több nagy mintájú felmérést készítettem, és az abból nyert eredményekre támaszkodva írtam cikkeket, tartottam előadásokat. Ma már nincs eröm az effajta felmérésekhez, részben azért, mert pénzbe kerülnek, amihez pályázni kell. Márpedig én utálok pályázni. Így azután ma már inkább csak töprengök, tűnődöm, amiből vagy kikerekedik egy előadás, vagy sem. Amúgy imádom előadni, de a felkészülés rengeteg energiát vesz igénybe. Ha hiszed, ha nem, egy-két évembe telik, mire nyomdakész állapotba kerül egy előadás.

Úgy érted, le vannak írva az előadásaid?

Pontosan úgy, és a leírt szöveget olvasom fel szóról szóra. Egyrészt azért, mert lyukas az agyam, másrészt pedig mert esszéstílusban fogalmazok, ahol minden szónak jelentősége van. Persze törekszem rá, hogy minél szórakoztatóbb legyen a felolvasás.

Beszélgünk kicsit az IATEFL-elnökségedről. Annyit tudok, hogy tavaly megválasztottak, ám alighogy megmelegedtél, már le is mondtál.

Hadd pontosítsak kicsit. Valóban megválasztottak, de a jövő év elnök az első évben csak alelnök, hogy beletanuljon a mesterségbe. Utána következik két év tényleges elnöki munka, majd levezetésképpen még egy év alelnökség. Vetésforgóban működünk.

Ha jól értem, akkor be sem iktattak elnöknek.

Így igaz. De mielőtt a lemondásomra rátérnénk, tudni kell, hogy az IATEFL a világ legnagyobb angoltanár-szövetsége, több mint négyezer taggal, akik a világ száz országából verődnek össze. Hatalmas megtiszteltetés volt, hogy megválasztottak, de nem minden előzmény nélkül történt a dolog. Több évtizedes kapcsolat fűz az IATEFL-hez, ami még jóval a rendszerváltás előtti időkre nyúlik vissza. Ott kezdődött, hogy az alapító Bill Lee afféle misszióknak tekintette a kelet-európai kollégák támogatását, talán azért is, mert csehszlovák felesége volt. Az ő révén jutottam el először egy angliai IATEFL-konferenciára, először résztvevőként, majd előadóként is – és persze nemcsak én, sok más magyar kollégám is.

Majd segítettél beindítani a magyar IATEFL-t.

A rendszerváltás táján felmerült egy magyar IATEFL létrehozásának a gondolata, és a gondolatot hamarosan tett követte. Nagy örömmre engem választottak meg az IATEFL-Hungary első elnökének, ma pedig a védnöke vagyok – egyébként idén ünnepelejük fennállásunk 25. évfordulóját. Voltam később az IATEFL anyaszervezetének vezetőségi tagja is három éven át. Elég az hozzá, nem újszülöttként kerültem be – ha szabad így mondani – a pikszisbe, évtizedes múlt állt mögöttem. Aelnöki megbízatásomat nagy lelkesedéssel kezdtem meg, ám bizonyos belső nyelvoktatás-politikai kérdésekben nézeteltérésem támadt a jelenlegi elnökkel. Ez sajnos elmérgesedett, ezért jobbnak láttam, ha lemondok. De hozzáteszem: nem vágtam be magam mögött az ajtót, továbbra is az IATEFL lelkes híve vagyok, különösebb túske nem maradt bennem, előre tekintek.

Az interjú elején azt mondtad, leendő tanárokat tanítasz a mesterképzésben. Mennyire különböznek a mai jelöltek a korábbiaktól? Hozzáállásban, lelkesedésben?

Mint semmi a világon, a jövődő nemzedék sem ugyanolyan, mint mondjuk az én generációm volt. Amikor én voltam egyetemi hallgató, akkor az angoltanítás – mondjuk így – az államilag megtúrt szakmák közé tartozott, nagy kereslet mutatkozott rá, hiszen roppant kevesen beszéltek angolul. Ennélfogva az angoltanárok privilegizált helyzetet élvezhettek, valósággal kapkodtak utánunk. Dicsekvés nélkül mondom, hogy amikor én végeztem az egyetemen, nyolc állásajánlatot kaptam. Ez nem feltétlenül az én személyemnek szólt, mint inkább fiatal férfi mivoltomnak az elnöiesedett pedagógusi szakmában. Abban, hogy ma már túltermelés van angoltanárokból, én is ludasnak érzem magam, hiszen az 1990-es években százával képeztünk angoltanárokat az ELTE Angol Tanárképző Központjában. Sajnálatos tény, hogy „tömegáruként” csökkent az ázsiónk.

Mi következik ebből?

Az, hogy a legtehetségesebb fiatalok többsége nem a megalázóan alacsony fizetésekkel „kecsegtető” tanári pályát választja. Sokan jobb híján jelentkeznek hozzánk. És persze az sem biztos, hogy a felvettekből angoltanár lesz. De még ha ez is volna a szándékuk, lehet, hogy nem fognak tanári állást találni. Ma bizony sok az eszkimó, és kevés a főka: nemrég hallottam, hogy egy budapesti középiskolai állásra száz fölött volt a jelentkezők száma. Ezzel együtt sem panaszkodhatom a nálunk tanuló hallgatókra: értelmesek, lelkesek, kedvesek.

Mi a véleményed a tanárképzésben kifutóban lévő bolognai rendszerről, illetve a visszatérő-új szisztémáról? Melyiket tartod célravezetőbbnek?

Régen ugye az első diploma megszerzése után kellett a fiatalnak döntenie a továbblépésről, mostantól viszont már az egyetemre való belépéskor, ami szerintem túl korai. Ebből következik, hogy én egyértelműen a kétféle képzés híve vagyok.

Van-e valami olyasmi, amit hiányolsz a jelenlegi képzésből?

Szerintem a hallgatóknak minden lehetőségük megvan arra, hogy elsajátítsák a szakma csínját-bínját. Inkább a nyelvtudásukkal van a baj.

Miért, ti jobban tudatok angolul annak idején?

Sokkal rosszabbul. Ugye nem kell magyaráznom, miért: ma már a csapból is az angol nyelv folyik, régen ez korántsem volt így. Ugyanakkor kétségtelen, hogy a hozzánk érkezettek többsége megrekedt amolyan konyhanyelvi szinten.

Amit egyesek bébiszitterangolnak hívnak.

Mások meg repülőtéri angolnak. Szó se róla, a hallgatóink többsége folyékonyan beszél, de hibásan, szegényes szókinccsel. Márpedig az angoltanár legfőbb kincse a nyelvtudása: minél jobban tud valaki angolul, annál nagyobb eséllyel lesz belőle jó tanár. Ezt kevesen tudatosítják magukban: örülnek, ha ragad rájuk valami, ám nem törik magukat, hogy magasabb szintre jussanak. Kedvelik az angol nyelvet, de nem szerelmesek belé.

Miért, te szerelmes vagy az angolba?

Fülig. És ez a szerelem az én esetemben örök.

Te a pályafutásod során a tanításon kívül több magas pozíciót is betöltöttél: voltál nagykövet, államtitkár, rektorhelyettes. Bevallom, rajtad kívül kevés olyan vezetőt ismerek, aki nem szállt el magától. A hatalomhoz közel kerülve ugyanúgy viselkedtél a kollégáiddal, ismerőseiddel, barátaiddal, mint gimnáziumi tanárként. Tudatosan próbálsz szerény maradni, vagy egyszerűen ilyen vagy?

Idén halt meg Hankiss Elemér, aki tanárom volt az egyetemem. Nagy hatással volt rám. Nemcsak a határtalan tudása nyűgözött le, hanem a szerénysége, megközelíthetősége is. Később bebizonyosodott róla, hogy sosem érdekelt a pozíció. Kérészéletű tévéelnökségét is játékosan fogta fel, és nyomban felállt, amikor úgy érezte, ellehetetlenült. A világeért sem akarom magamat Hankisshoz hasonlítani, de valahogy engem sem vonzott a hatalom. Ha a helyzet úgy hozta, elfogadtam a felkínált vezetői posztot, de sosem hajtottam rá. Amikor pedig én lettem a „főnök”, igyekeztem megőrizni a civil mivoltomat, és amit csak lehetett, a beosztottaimra delegáltam, amiben a lustaságom is szerepet játszott. Meg aztán, mire megmelegedtem valahol, más dolgok kezdtek el izgatni, úgyhogy igyekeztem szabadulni a kötöttségektől. Úgy gondolom, hogy a hatalom kiöli az emberből a kreativitást, gúzsba köti, márpedig én mindennél többre értékelem a szabadságomat.

És a hatalommal járó pénz? Az sem érdekelt?

Nem akarok szépelegni: mindig örülök, ha pénz áll a házhoz. De soha nem vállaltam munkát csak azért, mert az jól tejtelt. Ugyanakkor rengeteg mindent ingyen csináltam. A múltban is, ma is. Sosem vágytam többre, mint hogy tisztos polgári létben élhessek a családommal. És eddig ezt sikerült is biztosítanom.

A vezetői stílusodról szólva, egykori tanszéked munkatársaként mindig azt éreztem, hogy bízol bennünk. Szép dolog a bizalom, de kockázatos is, nem gondold?

Nézd, amikor a kezdet kezdetén magam választhattam ki a kollégáimat, mint a megboldogult Angol Tanárképző Központ esetében, akkor csak magamat hibáztathattam volna, ha rosszul sül el a dolog. De szerencsére jól választottam: fantasztikus kollégák vettek körül! Ha viszont vezetőként belecsöppenek egy adott környezetbe, akkor „hozott anyaggal” vagyok kénytelen dolgozni. Lásd az Oktatási Minisztériumot vagy a

nagykövetséget. De bevallom: ott sem ért sok csalódás. Megfigyeltem, hogy a kollégák sokkal jobban dolgoznak bizalommal teli légkörben. Akkor is, ha nem nézek folyton a körmükre.

Szerintem a legtöbb főnök nem osztja a véleményedet, ezért inkább maguk csinálnak meg mindent, ha beleszakadnak is.

Úgy kell nekik – a beosztottaiknak pedig őszinte részvétem.

Ha már szóba hoztad az Angol Tanárképző Központot, ott valódi demokratikus légkör uralkodott. Én tudom, hogyan csináltad, de oszd meg a titkot az olvasókkal is.

Nincs ebben semmi titok, ellenben hadd mondjak egy példát. Bevett szokás volt nálunk, hogy minden fontos kérdésben közösen döntünk, és az én szavazatom ugyanúgy egyet ért, mint akárki másé. Akkor is, amikor új kolléga felvételéről döntöttünk. Megállapodtunk abban, hogy csak olyan kollégát veszünk fel, akit egyikünk sem vétőz meg. Kétszer is előfordult, hogy leszavaztak. Ilyenkor duzzogtam egy sort, de gyorsan túltettem magam a dolgon. Beláttam, hogy így működik a demokrácia. Az állandó egyeztetési kényszer miatt lassan frognak a kerekek, de valamilyen oknál fogva mégis azokban az országokban boldogabbak az emberek, ahol megvan a bizalom, az együttműködési hajlandóság – egyszóval működik a demokrácia.

A diktatúrák előnye viszont az, hogy a ripsz-ropsz döntéseket rögtön át lehet verni.

Jól mondd, át lehet verni. Csakhogy én nem az erőszak, hanem a vita és a kompromisszumok híve vagyok. Az Angol Tanárképző Központ szerencsés csillagzat alatt született – születésének éve egybeesett az egész országot érintő demokratikus fordulattal. De én amúgy is mázlista vagyok. Nagyszerű Angol Tanszéken tanulhattam diákként, egy mélyen demokratikus szellemiségű iskolában és csodálatos igazgató szárnyai alatt kezdeztem meg a pályafutásomat...

...a budapesti Radnóti gimnáziumban, Lukács Sándor vezetése alatt.

Utána az Angol Tanszéken találtam magam, amely liberális légkörével párját ritkította a rendszerváltás előtti Magyarországon, és mondhatom, mit sem változott az azóta eltelt évtizedekben. Hiába, *genius loci*.

Azért beiktattál a pályádon néhány vargabetűt is...

Ott sem tudtam kibújni a bőrömből. Engedj meg egy anekdotát. Amikor bevonultam katonának, magas lázzal rögtön a laktanya gyengélkedőjére kerültem. Egy héti nyomtam az ágyat, majd ahogy kiléptem a gyengélkedő kapuján, belebotlottam egy tisztbe. Odamentem hozzá, és megkérdeztem: „Tessék mondani, hol kaphatom meg a katonaruhámat?” „Ki maga? És hogy merészel engem így megszólítani?” – förmedt rám. „Civil vagyok” – hebegtem. A katonaságnál rajtam is ragadt ez a név. Ez régen történt, de én ma is civilnek, polgárnak érzem magam, és nem is akarok más lenni.

Egy utolsó kérdés. Tanárként az ember gyakran úgy érzi, hogy az oktatás terén nem a legjobb irányba mennek a dolgok idehaza. Milyen útravalót adnál a nyelvtanároknak? Tudod, léteznek egész országot érintő, „kozmosz” ügyek, amelyekhez a magunkfajta tanárok nem tudnak hozzászólni. Illetve talán tudnánk, de a kutya sem hallgatna ránk. Vannak azután a „kisebb” ügyek – a mi esetünkben ez maga a tanítás, a mi igazi terepünk. Becsukjuk magunk mögött a tanterem ajtaját, és onnantól kezdve azt csinálunk,

amit csak akarunk. Ha jól dolgozunk, boldogok leszünk, ha nem, boldogtalanok. És azzá tesszük a tanítványainkat is. Ilyen értelemben az én kezemben van a sorsom – nem foghatom rá balsorsomat az éppen soros oktatási miniszterre.

Ha éppen van olyan.

Enyém a dicsőség, de adott esetben a szégyen is. És ami ennél fontosabb: az én kezemben van a diákjaim sorsa is. Senki nem akadályozhat meg, hogy ebben a mikro-környezetben csodákat műveljek. Olyan csodákat, amilyenekről a hatalmasságok nem is álmodhatnak.

Péter, köszönöm az interjút!

TINTA KÖNYVKIADÓ

NÁRAY-SZABÓ MÁRTON

ANGOL–MAGYAR BESZÉDFORDULATOK

*1200 szituációs kifejezés példamondatokkal
a mindennapi társalgás nyelvéből*

214 oldal, 2490 Ft

Ahhoz, hogy angolnyelv-tudásunk biztos és eredményes legyen, nem elég az angol szókincs és nyelvtan ismerete. Szóbeli kommunikációnk akkor lesz hatékony és sikeres, ha beszédünkbe az angol nyelv mindennapi szófordulatait is bele tudjuk szőni. Az *Angol–magyar beszédfordulatok* című gyűjtemény hozzásegít ahhoz, hogy beszédünk ne papírízű legyen, hanem természetesnek hasson.

A szótár az angol köznyelv 1200 szituációs kifejezését tartalmazza tematikus elrendezésben a magyar megfelelőikkal együtt. A főbb témakörök az értékelő, egyetértést vagy tagadást kifejező, szándékkifejező, érzelemkifejező és beszéd-szervező jellegű szófordulatok. A kifejezések könnyebb megértését és elsajátítását segítik a mindkét nyelven megadott példamondatok.

Ajánljuk minden nyelvtanulónak, a kezdőtől a haladóig, nyelvtanároknak, fordítóknak, de haszonnal forgathatja az is, aki csak érdeklődik az angol nyelv iránt. A szótár eredményesen segíti a felkészülést az angol szóbeli nyelvvizsgára és az érettségire.

Megvásárolható a kiadóban:

TINTA KÖNYVKIADÓ

1116 Budapest, Kondorosi út 17.; Tel.: (1) 371-0501; fax: (1) 371-0502

E-mail: info@tintakiado.hu; honlap: www.tintakiado.hu